

АЛЕКСАНДРА ШУЛЬМАН

ОДЯГ

та інші важливі речі

*З англійської переклали Світлана Брегман,
Оксана Журавльова, Юлія Клішина, Валерія Колодій,
Галина Пехник*

ArtHuss

Київ · Видавництво «ArtHuss» · 2021

УДК 68:687

Ш95

Шульман А. Одяг та інші важливі речі / Александра Шульман;
пер. з англ. С. Брегман, О. Журавльова, Ю. Клішина, В. Колодій,
Г. Пехник. Київ: ArtHuss, 2021. 264 с. (Серія StyleBook)

Перекладено за виданням:

Alexandra Shulman. Clothes... and other things that matter.
Cassell, London, 2020

First published in Great Britain in 2020 by Cassell, an imprint of
Octopus Publishing Group Ltd, Carmelite House, 50 Victoria Embankment,
London EC4Y 0DZ. www.octopusbooks.co.uk

Александра Шульман, редакторка британського *Vogue* упродовж 25 років (1992–2017), розповідає про речі з власного гардеробу, про ролі, які вони відіграли в її житті, і про свої стосунки з одягом починаючи від самого дитинства. Їй ідеться радше не про світ моди — хоча про нього вона знає все, — а про те, що одяг узагалі значить для кожного, як і чому ми його обираємо й носимо, припасовуємось до соціальних ролей, важливих для нас у поточний момент.

Усі права захищено, жодну частину цього видання не можна відтворювати, зберігати або передавати в будь-якій формі та будь-якими засобами: електронними, механічними, фотокопіювальними чи іншими — без попереднього письмового дозволу власників авторських прав.

© Alexandra Shulman, 2020, 2021

© ArtHuss, 2021

ISBN 978-617-7799-59-6

ЗМІСТ

- Спочатку була шафа... 7
- 1 Червоні черевички 13
 - 2 Мій милий оверсайз 17
 - 3 Бюстгалтер 25
 - 4 Лахміття та пір'я 33
 - 5 Костюми 39
 - 6 Капелюхи 49
 - 7 Індиго 57
 - 8 Жакети Chanel 63
 - 9 Пеньюар перукарський 69
 - 10 Піни, бейджі, брошки 73
 - 11 Маленька чорна сукня 79
 - 12 Білі сорочки 85
 - 13 Фартух 93
 - 14 Сукня-комбінація 99
 - 15 Одяг для жінок при надії 107
 - 16 Бісерна спідниця 115
 - 17 Тренчі 119
 - 18 Сукня географічки 125

- 19 Спортивні костюми 129
- 20 Ідеальна сукня 133
- 21 Футболки 139
- 22 Сукні-шифт без рукавів 143
- 23 Сумки 147
- 24 Денім 157
- 25 Рожевий 163
- 26 Бікіні 169
- 27 Біле взуття 177
- 28 Важливе бальне плаття 183
- 29 Кросівки 193
- 30 Гардероб вихідного дня 199
- 31 Шапки-біні 209
- 32 У чорного кольору багато відтінків 215
- 33 Колготки 223
- 34 Золоті сукні 229
- 35 Утилітарний одяг, або Комбінезони 235
- 36 Халати 241
- 37 Синій 247
- 38 Прикраси 253

- Бібліографія 259
- Подяка 263

Семові, завжди

СПОЧАТКУ БУЛА ШАФА...

...у якій узимку 2018 року я перебирала речі.

І в підсумку в моєму гардеробі знайшлося:

- 22 пальта
- 35 суконь
- 5 вечірніх суконь до підлоги
- 34 жакети
- 37 спідниць
- 17 пар штанів
- 16 сорочок
- 7 топів — невідомого поки призначення
- 12 кардиганів
- 18 светрів
- 35 футболки
- 4 світшоти
- 3 купальники
- 6 бікіні
- 8 парео
- 1 пара шортів
- 3 топи від спортивних костюмів
- 4 пари штанів від спортивних костюмів
- 31 трусики
- 35 бюстгальтерів
- 5 комбінацій
- 5 майок
- 4 піжами
- 2 нічні сорочки
- 24 пари колгот
- 7 легінсів
- 4 домашні халати
- 21 пара шкарпеток

- 16 шарфів і шалей
- 4 капелюхи
- 9 рукавичок
- 4 хутрянні палантини
- 6 пар кросівок
- 8 пар довгих чобіт
- 3 пари напівчобіт-ботильйонів
- 34 пари черевиків на підборах
- 24 пари балеток
- 6 пар сліперів
- 37 сумок

Що робити з отриманою інформацією — я не мала жодного уявлення. І не знала, для чого затіяла той весь облік. Чіткого плану дій не було, а розбір шафи — то скоріше маневр для відвернення уваги, покликаний допомогти мені визначитися з концепцією книги. Я вповні усвідомлювала, що, так чи інакше, хочу писати про те, як була редакторкою *Vogue*, але пам'ять викидала в ментальний космос лиш дрібні малоцінні уламки, бажання творити автобіографію не було — тому й заходила збоку та здалеку. І подумала, що, можливо, одяг — саме те, з чого варто почати.

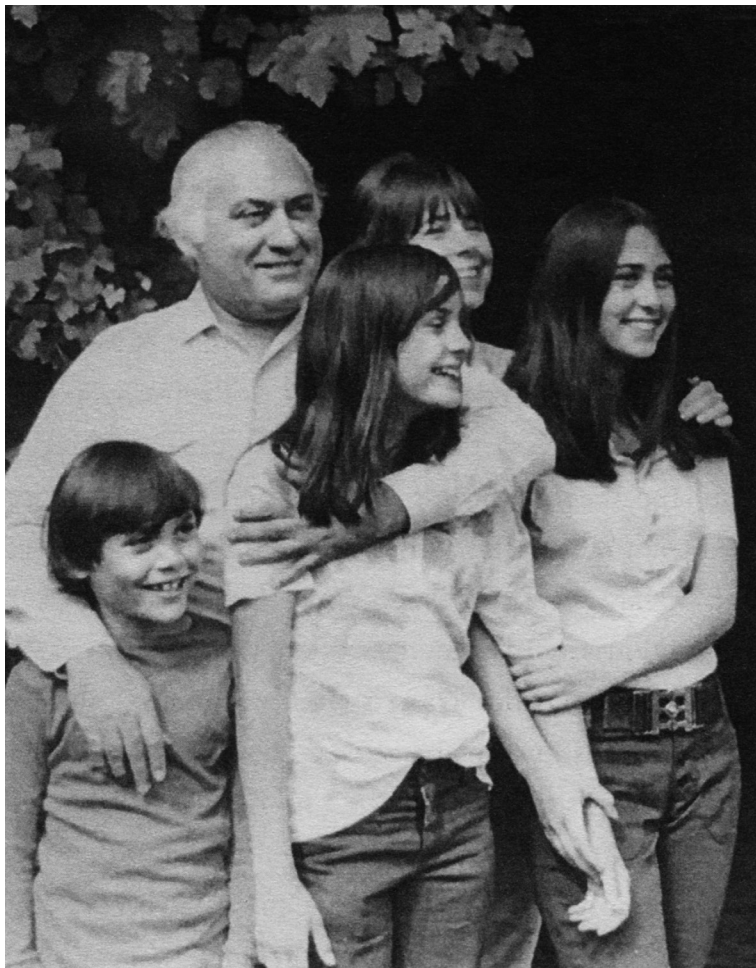
Я закінчила університет у 23 роки, і відтоді вдягалася «по-офісному» — тобто більшу частину тижня ходила в одязі, створеному для роботи в офісі. А тієї зими, 2018 року, уперше зі студентських часів я більше була вдома. І робота не впливала на вибір одягу. На той час — я вже шість місяців приблизно не працювала у *Vogue* — і сприйняття одягу, і ставлення до нього докорінно змінилися. То було відчуття свободи — не лише щодо життя, а й стосовно того, як одягатися. Уперше за багато років одяг дарував радість, бо він уже не був такою приголомшливо вагомою частиною моєї роботи.

Понад 25 років одяг був неодмінною складовою мого професійного життя. *Vogue* — перш за все журнал про моду. Джерело

натхнення та інформації у всесвіті одягу. Мені надзвичайно подобалося працювати з найкращими фотографами, стилістами й авторами. Обожнювала компонувати журнал, зводити для друку фотографії й тексти, які вважала важливими, дивитися на світ «очима» *Vogue* і карбувати плин життя на його сторінках. Але одяг, що мене оточував, був для роботи — не для душі.

Результати шафових «розкопок» наштовхнули на думку про значення, яке має для мене весь віднайдений там одяг. Деякі сукні та спідниці вельми цінні й красиві. На кшталт чайного сервізу з коштовної тонкої порцеляни — того, що дістають, дай Боже, рази два на рік на особливо урочисті події й подають особливим чином сервірованим на таці — це ж вам не пара кухлів, що як собі кинеш на стіл, так і згодиться. Трикотажні речі, спідниці-олівці, сукні, жакети, взуття на високих підборах — усе це й формувало здебільшого, якщо не сказати виключно, мій офісний образ. І друга група — одяг, що боронив від нестримного виру світу *Vogue*: вечорами після роботи, на вихідні чи у відпустці я огорталася цими речами, і вони визволяли мене з-під тягаря відповідальності, від офісних інтриг, нескінченної боротьби за досягнення цілей. Споглядаючи весь цей різноманітний одяг, я усвідомила, скільки маю речей, які мені й на думку не спадало вдягати вдруге — тобто поза подією, для якої їх було придбано. І в такій величезній їх кількості також потреби не було. У всіх цих темно-синіх жакетах, сукнях до підлоги, навіть хутряних палантинах.

У період ревізії шафи я здебільшого перебувала вдома: то був розпал зими, і кожного дня вдягаючись у грубі теплі светри й шкарпетки, я, що до того наслухалася скарг і від бойфренда, і від сина, нарешті й сама відчула, як же холодно в будній день сидіти в домівці з вимкненим опаленням! Так багато речей із мого переліку було призначено для життя іншого стибу — із офісами з центральним опаленням, багатолюдними ресторанами, представницькими автомобілями, урочистими прийомами та бізнес-сніданками.

Джейсон, тато, Нікі, мама та я;
фото зробила тітка Констанс у 1969 році.

Поки я міркувала про подальшу долю наявного одягу, на думку спало інше питання — «А що, власне, кожна з цих речей означає для мене?». Тобто — чому я купувала саме такі речі? Що сподівалася відчутти, вдягаючи їх? Чому деякі речі купувала знову і знову? Чому ми вдягаємося в певний спосіб і чому деякі речі залишаємо собі — а деяких позбуваємося? До яких речей прив'язуємося емоційно й чому? І як судили б про наш світ, якби судили за одягом, у який ми вдягаємося?

До індустрії моди я долучилася багато років тому, проте стосунки з одягом почалися ще раніше. Мабуть, для мене він був чимось таким, як Земля для Місяця. Багатьох дітей глибоко хвилює, у що вони вдягнені — я була однією з таких, і досі пам'ятаю радість миті, коли мені дозволили самій обирати собі одяг (для сучасних дітей ця мить настає набагато раніше). Геть картаті «горянські штани» — так мама називала мішкуваті штани з тканини *Viyella*, у яких ми часто гуляли. Геть білі шкарпетки, що вриваються резинкою в ноги. За першої-ліпшої нагоди майже весь вільний час я блукала магазинами й витрачала гроші на одяг. І кожна нова річ завжди викликала в мене захват. Викликала відчуття — і тоді, і досі, — що переді мною не просто шматок тканини. У сукні в квіточку, індиговій сорочці, картатому пальті я бачила не просто речі на вішаках, а повніше, краще життя, яке проживатиму в них. Одяг уособлював приголомшливі можливості.

Що більше я міркувала про книгу, то глибше усвідомлювала, наскільки нерозривно й химерно пов'язаний одяг із нашими соціальними ролями. І одяг, у якому я проживала свої ролі, цікавив мене не менше, ніж самі ролі: дитина з привілейованої столичної родини, претензійно-богемна підлітка, успішна співробітниця ЗМІ, головна редакторка журналу, мама, дружина, коханка, подруга, сестра, донька.

У книзі йдеться про одяг поза часом, тому жодної хронології немає. Оповідь перестрибує від заглиблення в загальну історію одягу — до причини, з якої та чи інша річ стала символом

певного історичного періоду чи якоїсь віхи мого власного життя. На деяких етапах одяг видавався важливішою складовою життєвого шляху, і мої згадки про нього яскравіші. Але були й місяці, навіть роки, коли, відверто кажучи, гадки не маю, у що я була вдягнена.

Речі, про які тут ідеться, було обрано через їхню важливість для мене. Деякі унікальні, єдині в своєму роді; деякі, певно, знайдуться в гардеробі чи не кожної жінки. Проте загалом ця книга—про виключно моє, особисте. Скільки всього можна дізнатися, перебираючи вміст наших шаф—у моєму випадку 556 речей? І всі вони—історія мого життя, моїх захоплень; як у всіх і в кожного, вони унікальні.